

New York Times Bestseller

Five Nights at Freddy's™

STORKY Z PIZZAPLEXU

#2 ŠTĚSTÍ

POMOC JE NA CESTĚ!

SCOTT CAWTHON

ELLEY COOPER
ANDREA WAGGENER

xyz

Five Nights at Freddy's Storky z Pizzaplexu #2 Štěstí

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.xyz.cz
www.albatrosmedia.cz

Scott Cawthon

**Five Nights at Freddy's:
Storky z Pizzaplexu #2 Štěstí – e-kniha**
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

xyz

FIVE NIGHTS AT FREDDY'S: TALES FROM THE PIZZAPLEX #2: HAPPY
Copyright © 2022 Scott Cawthon.

Photo of TV static: © Klikk/Dreamstime

All rights reserved. Published by arrangement with Scholastic Inc., 557 Broadway,
New York, NY 10012, USA.

ISBN v tištěné verzi 978-80-267-7092-3

ISBN e-knihy 978-80-267-7094-7 (1. zveřejnění, 2026) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-267-7095-4 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-267-7093-0 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

Five Nights at Freddy's™

STORKY Z PIZZAPLEXU

#2 HAPPS

Scott Cawthon

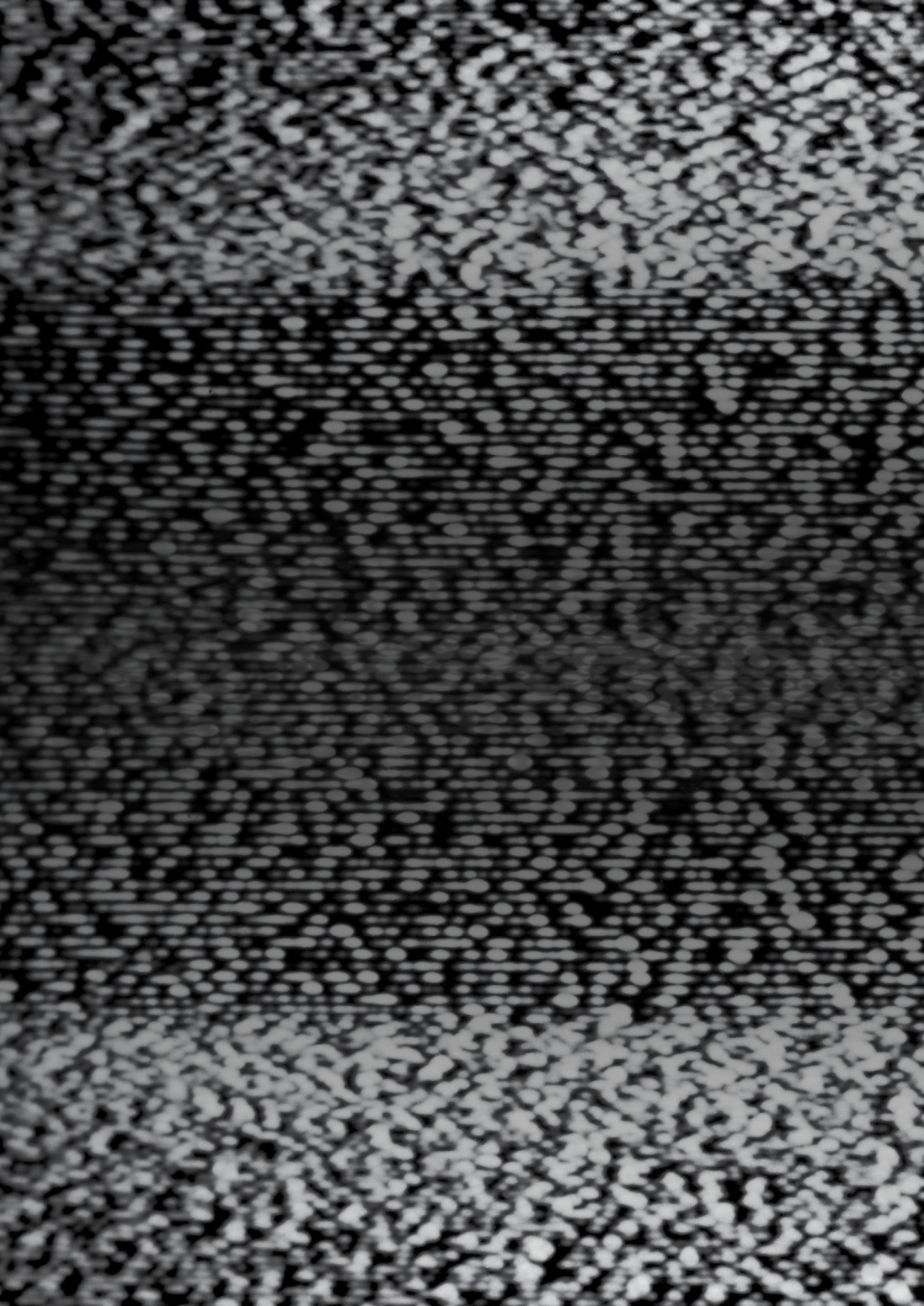
Elley Cooper

Andrea Waggener

QBSAH

Hledá se pomoc	7
Happs	65
B-7	145

HLEDÁ SE
POMOC

Proč pánské záchody pokaždé vypadají tak příšerně? Steve nastříkal dezinfekci na záchod i na stěny. *Divné.* Na dámských toaletách stačilo obvykle jen vytřít podlahu, otřít mísy, doplnit mýdlo a toaletní papír. Ale pokaždé, když se měl postarat o ty pánské, měl pocit, jako by čistil opičí výběh v zoo.

Steve nikdy neplánoval, že bude za minimální mzdu uklízet záchody na benzínce. Vždycky si představoval, že využije své programátorské a designérské dovednosti; chtěl pracovat pro některou z mnoha vývojářských firem ve svém rozrůstajícím se městě. V ideálním případě by se rád věnoval programování videoher. Měl spoustu nápadů a mnohé z nich byly podle něj mnohem lepší než hry, které se prodávaly.

A přesto stojí tady, v jedné ruce drží toaletní štětku a ve druhé dezinfekční sprej.

Během několika posledních let se ucházel o všechny pozice v technologických firmách, na které měl alespoň částečnou kvalifikaci. Konkurence však byla silná. Stál proti davu mladíků, kteří se mohli pochlubit drahými diplomy z elitních soukromých univerzit Břečťanové ligy a už za sebou měli alespoň stáž či přímo práci v prestižních společnostech napříč Státy. Steve měl diplom z místní státní univerzity. Školné si platil sám, pracoval dlouhé hodiny na podělaně nízkých pozicích. Jakmile získal titul, čekala ho jen další řada stejně podělaných zaměstnání.

Přešel ke dveřím do druhé kabinky na pánských toaletách. V tomhle případě šlo doslova o *podělanou* práci.

Steve bydlel v maličkém bytě v patře nad obchodem, kde si lidé vyzvedávali smažená jídla. Obchůdek se jmenoval Cap'n Ernie's Fish Boat. Mastná pára stoupala vzhůru, takže koberec, nábytek a povlečení ve Steveově bytě byly vždycky cítit

smaženými rybami. Dokonce i oblečení ve skříni do sebe natáhlo nádech mastnoty. A tak se někdy stávalo, že ho po ulici provázely toulavé kočky, které vůně smažených ryb přitahovala.

Jakmile se Steve vrátil z práce domů, musel se okamžitě osprchovat. Někdy míval pocit, že by sám sebe měl postříkat dezinfekcí, kterou používal na mytí záchodů na benzínce. Po sprše a v čistém, pohodlném, i když poněkud rybím oblečení měl konečně čas se najíst a sednout si k opravdové práci. Strčil do mikrovlnky mražené burrito, z lednice si vzal plechovku limonády a posadil se k počítači.

Projekt, na němž pracoval, se jmenoval *Chip Off the Old Block*. Šlo o rodinnou hru, honbu za pokladem, plnění úkolů, přičemž hlavními postavami byly animované veverky. Hra byla z poloviny hotová a Steve doufal, že by o ni mohla mít zájem některá z větších firem. A kdyby ne, pokusil by se ji udat na trhu sám. Už ho nebavilo umývat záchody a čekat, až se něco změní.

V tu chvíli si vzpomněl na Amandu. Měl by jí napsat, než si půjde lehnout.

Nedávno ho jeho únava a čekání na změnu přiměly k tomu, že se přihlásil do online seznamky. Vždycky snil o tom, že se ožení s krásnou, laskavou a chytrou ženou. Chtěl žít v pohodlném domě a mít dvě rozkošné děti, chlapce a děvčátko. Byly to krásné sny, ovšem realita vypadala úplně jinak.

Člověk se kupodivu během úklidu záchodů a vytírání podlahy na benzínce nesetkal s mnoha atraktivními ženami. Čas od času dovnitř sice vešla krásná žena – obvykle proto, aby zaplatila

za benzín či naftu nebo koupila galon mléka – ale Steve se jen stěží mohl tvářit uhlazeně s mopem v ruce.

Zprvu si myslel, že přes online seznamku nikoho nenajde, ale pak si všiml profilu Amandy a poslal jí opatrnou jednoslovnou zprávu. „Ahoj.“ Ona mu téměř okamžitě odpověděla stejným „Ahoj,“ a poté se mezi nimi pomalu rozjela skutečná konverzace. Tedy tak skutečná, jak jen v online prostředí může konverzace být.

Stevea na Amandině fotce přitahovala nejen její tradiční vnější krása, ale i pocit, že z ní vyzařuje laskavost. Měla hnědé vlasy po ramena a kouzelný úsměv. Učila ve školce a Steve byl přesvědčený, že je skvělou učitelkou právě díky své laskavosti, trpělivosti a smyslu pro humor. Divné na tom všem bylo, že i když už si psali déle než měsíc, naživo se setkali pouze dvakrát. Steve pracoval na benzínce od tří odpoledne do deseti večer a Amanda pracovala ve školce od půl osmé ráno do půl čtvrté odpoledne. Ani kdyby se snažili, jen těžko by našli dvě časově ještě hůře sladitelné pracovní doby.

Steve sáhl po telefonu a napsal jí zprávu: *Doufám, že jsi měla prima den.*

Odepsala mu: *Jedno dítě mi hnedka po příchodu pozvracelo boty, ale od té doby se můj den jen lepší. LOL.*

Steve se chechtal. Nejspíš se oba ve svém zaměstnání museli zabývat podobnou dávkou nechutností. Odepsal jí: *LOL, horší by bylo, kdyby se to od té chvíle ještě zhoršovalo. Nechám tě odpočívat. Dobrou noc.*

Odpověděla mu *dobrou* a připojila k tomu ospalého smajlíka.

Steve se usmál, odložil telefon a vrátil se k práci na počítači, aby využil čas, než sám odpadne únavou.

★ ★ ★

Jakmile Steve otevřel dveře samoobslužného obchůdku na benzínce, jeho manažer Gilbert Hurlbutt vzhlédl od telefonu a řekl: „Nějaký dítě vylilo asi galon modrý ledový tříště vzadu u levýho chladáku. Běž to vytřít.“ Chudák Gilbert, muž ve středním věku, měl takhle ošklivé jméno a žádný smysl pro humor.

„Jasně,“ odpověděl Steve, „žádný problém.“ Takhle panu Hurlbuttovi odpovídal pokaždé. Rozhodl se jít cestou nejmenšího odporu. Došel k úklidové místnosti a postavil kýbl pod kohoutek na užitkovém umyvadle. Copak by pana Hurlbutta zabilo, kdyby nejprve pozdravil, než vyštěkne rozkazy? Steve nalil do kýble čisticí prostředek a ne poprvé se zamyslel nad podivným jménem pana Hurlbutta. Rodiče Hurlbuttovi, tedy pan Hurlbutt a paní Hurlbuttová museli vědět, že jejich syn ponese jejich směšné příjmení. Tak proč mu nedali nějaké normální křestní jméno jako třeba Matthew nebo David nebo něco jiného? Místo toho mu k příšernému příjmení naložili stejně nepraktické jméno. Samozřejmě, pan Hurlbutt si mohl nechat říkat třeba Bert nebo Gil, nicméně nad náprsní kapsou firemní uniformy měl vyšito GILBERT.

Steveovo zamýšlení mělo za následek, že napouštěný kýbl přetekl. Naklonil ho, aby se zbavil přebytečné vody, a pak odnesl mop i kýbl do obchůdku, aby vytřel tu ulepenou podlahu. Jeho ruce mechanicky vytíraly podlahu, ale myšlenkami byl u své hry a plánoval, na čem bude pracovat po příchodu domů z téhle nesmyslné práce.

„Znovu vás prosím, mohl bych vás na okamžik vyrušit?“

Steve byl myšlenkami natolik mimo, že si vůbec nevšiml muže, který stál vedle něj a snažil se získat jeho pozornost. Tento muž nevypadal jako obvyklí zákazníci benzínky – vyčerpání, levně odění lidé na cestě na nebo z noční šichty. Steve se sice v oblečení moc nevyznal, ale poznal, že oblek tohoto muže je velmi drahý. Byl dokonale čistý, nepomačkaný a vypadalo to, že je mu šitý přímo na míru. „Omlouvám se, můžu vám nějak pomoci?“ odpověděl Steve.

„Ano, myslím, že můžete,“ řekl muž. Měl velmi výrazné rysy a jeho účes vypadal stejně draze jako jeho oblek. „Tedy pokud se jmenujete Steve Snodgrass.“

„Ano, to jsem já,“ odpověděl Steve, ukázal na svou jmenovku na košili a okamžitě se cítil jako idiot.

„Mohl bych s vámi na okamžik mluvit venku?“ požádal ho muž.

Situace se zdála být čím dál tím podivnější. Steve si nejprve myslel, že muž potřebuje pomoci dohledat něco v obchodě, ale nyní to vypadalo, že chce něco od něj osobně. Najednou pocítil nervozitu. Že by šlo o policistu? Nebo o sériového vraha?

„Nejsem si jistý, pane,“ odpověděl. „Právě jsem dorazil do práce a ještě nemám nárok na pauzu. Nechci rozčítit vedoucího.“

„Pokud se mnou půjdete ven, možná zjistíte, že vaším šéfem může být i někdo jiný a že váš plat může být mnohonásobně vyšší.“ Muž se usmál a odhalil tak dokonalé zuby.

Steve byl čím dál tím zmatenější. Že by to byl člověk z mafiánského podsvětí? „Obávám se, že vám nerozumím.“

„Tohle možná pomůže,“ řekl muž a podával Steveovi vizitku. Steve na ni pohlédl a četl:

Brock Edwards

Hledač talentů

Fazbear Entertainment

Steveovi trvalo několik sekund, než si uvědomil, co Fazbear znamená. Nakonec si vzpomněl na dětské zábavní centrum s pizzerií, které kdysi bývalo velice oblíbené, ale po řadě obvinění z různých zločinů skončilo v úpadku. Mluvílo se o vraždách, i když si Steve nepamatoval přesný počet. A pak se také šířily zvěsti o podivných věcech... příběhy o nadpřirozených událostech a dalších nesmyslech. Steve si stále připadal zmatený, ale zároveň musel uznat, že v něm vizitka vzbudila zvědavost. „Možná bych mohl jít na chvilku ven,“ řekl.

„Výborně, pane Snodgrassi,“ odpověděl pan Edwards a vyšel za Stevem zadními dveřmi ven.

Stáli za budovou hned vedle popelnice. Ve vzduchu se vznášel pach odpadků.

„Znáte firmu Fazbear Entertainment?“ zeptal se pan Edwards.

„Tak trochu,“ odpověděl Steve. „Jako malej jsem tam byl několikrát na pizze. Narozeninové oslavy a tak dále. A také si pamatuju nějaké ty skandály.“

„To je bohužel to, co si většina lidí s Fazbear Entertainment spojuje,“ řekl pan Edwards. „V minulosti se objevila řada lidí, kteří se rozhodli naši společnost pošpinit a šířili o nás příšerné pomluvy. Veřejnost se takovou špinou samozřejmě ráda nechává krmit.“ Narovnal si už tak dokonale rovnou kravatu. „Výsledkem je, že naše firma potřebuje zásadní proměnu.“

„Jasně, ale jak se to celé týká mě osobně?“

Pan Edwards si Stevea prohlédl odshora dolů. „Vy programujete hry, že ano?“

„Snažím se o to.“ *Jak je možné, že ho tenhle člověk zná jménem?*

„Podceňujete se, pane Snodgrassi. Zveřejnil jste na internetu dvě docela slušné hry.“

„Děkuji,“ řekl Steve, i když si stále nebyl jistý, jak se tento muž o jeho hrách dozvěděl. Napadlo ho, kolik toho o něm tenhle pan Edwards ještě ví.

„A právě tady se vás to může týkat,“ pokračoval pan Edwards. „Ve snaze vysmát se všem, kteří naši firmu pomlouvají, chce Fazbear Entertainment vydat řadu videoher, která bude založená právě na těchto lžích, které o nás někteří šíří. Jednalo by se o hororové hry.“

„Myslíte hry, které budou založené na tom, co lidé tvrdí, že se ve vašich pizzeriích stalo?“ zeptal se Steve. Ten nápad mu připadal přinejmenším nechutný a zároveň krutý.

„Ano,“ řekl pan Edwards. „Měly by být strašidelné, ale zároveň by měly působit jako výsměch všem těm hanlivým a směšným obviněním.“ V tu chvíli se strojeně usmál. „Byli bychom rádi, kdybyste pro nás vytvořil sérii čtyř videoher, pane Snodgrassi. Myslím, že byste nabízenou kompenzaci shledal jako velmi štedrou ve srovnání s tím, za kolik tady, ehm... vytíráte.“

Nabídka programátorské práce. O tom Steve snil celý život. Tak proč měl teď najednou takový divný pocit?

„Samozřejmě bychom si přáli, abyste začal ideálně ihned. Letecky bychom vás přepravili na vzdálené místo, kde byste měl všechno, co k programování her potřebujete, a také všechno, co potřebujete k tomu, aby se vám žilo pohodlně: prostorný apartmán, osobního kuchaře a zaměstnance, kteří by vám zajistili nákupy a prali oblečení. A vlastní posilovnu, pokud byste si ji přál.“ Pohrdavě pohlédl na Steveovo cvičením nepoznamenané tělo. „Dali bychom vám čas do pátku, abyste si mohl zařídit vše potřebné. Je to velká příležitost, pane Snodgrassi, co na to říkáte?“

„Hororové hry?“ zaváhal Steve. Kdyby šlo o skřety, duchy nebo jiné čistě smyšlené postavy, s tím by problém neměl. Ale hororové hry založené na něčem, co bylo považováno za skutečné vraždy? Neměl z toho dobrý pocit. Firma Fazbear Entertainment sice tvrdila, že k údajným vraždám nikdy nedošlo, nicméně to by na svou obranu říkal každý, ne?

„Přesně tak,“ potvrdil pan Edwards. „Hry se musí zakládat na reáliích zábavních podniků, které naše firma provozuje, ale uvnitř tohoto světa byste měl zcela volnou ruku pro svou kreativitu.“

„A nemohl bych na těch hrách pracovat tady?“ Na celé situaci bylo něco nekalého, něco, co Stevea znepokojovalo, ale nedokázal to pojmenovat.

„Ne, naše společnost si na tom velmi zakládá. Za žádnou cenu nechceme jakýkoli únik informací.“

Odjezd z města byla další věc, která se Steveovi nezamlouvala. I tak měli s Amandou problém se vídat kvůli jejich rozdílné pracovní době. Ještě se neznali tak dobře, aby jejich vztah obstál v případě, že by se nevidali téměř vůbec. Už si začínal myslet, že ji má opravdu rád. Kdyby to risknul a přijal nabídku od Fazbear Entertainment, od společnosti s přinejmenším pochybnou pověstí, stálo by to za to, aby dal všanc svůj začínající vztah s Amandou?

„Opravdu si vaši nabídky vážím, pane Edwardsi, ale nemám z toho dobrý pocit. Svět je už tak dost děsivým místem, nevím, proč bychom k tomu měli přidávat ještě další hororové hry. Rád bych se soustředil na vytváření rodinných her.“ Pro odmítnutí nabídky měl i své osobní důvody, ale tohle vyhodnotil jako nejsilnější argument. *Copak děti neobklopuje v dnešním světě už tak dost děsivých věcí?*

Pan Edwards se rozesmál a smál se déle, než bylo Steveovi příjemné. „Skutečně mi chcete říct, že tuto příležitost odmítáte a dobrovolně se vrátíte dovnitř k vytírání podlahy?“

„Ano, přesně to jsem řekl. Ale děkuji vám za nabídku.“

Netěšil se na vytírání, umývání záchodů ani na to, až na něj pan Hurlbutt bude zase ječet. Ale v duchu měl ze svého rozhodnutí neobvykle příjemný pocit.

Další den ještě v pyžamu došel bosý do kuchyně a zapnul kávovar. Něco malého k snídani a značná dávka kofeinu ho vzpruží dost na to, aby si sedl k počítači a několik hodin pracoval na své rodinné videohře *Chip Off the Old Block*, dokud nebude čas odejít do práce na benzínku. Vložil krajíc chleba do topinkovače a vyndal z lednice několik vajíček.

★ ★ ★

Uslyšel pípnutí telefonu.

Napadlo ho, že mu asi píše Amanda, a šel se podívat. Někdo mu napsal na seznamku. Zvláštní. Rozhodně to nebude Amanda, ta by mu poslala běžnou smsku. Stevea přemohla zvědavost. Otevřel aplikaci a uviděl *Zpráva od Viktorie*.

Kdo je pro všechno na světě Viktorie?

Podíval se na zprávu a četl: *Ahoj. Můžeme se seznámit?*

Kliknul na její fotku a zvětšil ji. Jakmile ji uviděl, zalapal po dechu. Kdyby ho někdo požádal, aby popsal svůj ideál krásné ženy, jeho popis by přesně odpovídal tomu, co viděl na fotografii. Viktorie měla dlouhé, vlnité černé vlasy, které se krásně leskly a dokonale pohlcovaly světlo. Měla velké, hnědé gazelí oči a krásně opálenou pleť. Viděl vysoké lícní kosti a plné rty. Přiměřená vrstva make-upu zvýrazňovala její přirozenou krásu.

Samozřejmě, pomyslel si Steve, lidé se na internetu prezentují notoricky lživě. Mohlo jít o náhodnou fotografii, kterou použil někdo mnohem méně půvabný. Nebo skutečně šlo o podobu ženy, která mu psala, avšak fotka byla dvacet let stará.

Ale co když ne? Co když je ta půvabná tvář skutečná a z nějakého neznámého důvodu se rozhodla, že se o něj bude zajímat?

Moment, napomenul sám sebe, a co Amanda?

Amanda byla fajn, laskavá a milá. Vypadalo to, že by mezi nimi mohlo skutečně něco být. Jenže jejich vztah byl dosud v plenkách a Steve si ani nebyl jistý, jestli by se to dalo nazvat vztahem. Navíc ani jeden z nich nikdy neřekl, že jde o vážný vztah. Nemohl tudíž vědět, jestli se Amanda neschází s tuctem dalších mužů.

Stiskl „odpověď“ pod zprávou od Viktorie a napsal jediné slovo: *Jasně*.

Jakmile odpověď odeslal, ucítil, že se něco pálí. Nejspíš to bylo cítit ve vzduchu už několik minut, jenže on úplně ztratil přehled o tom, kde je a co dělá. *Jsem doma. V kuchyni. Děláám snídani*, připomenul sám sobě. Ohlédl se za sebe a uviděl, jak z topinkovače stoupá černý dým.

Steve vyhodil spálený toust a otevřel okno, aby vyvětral zakouřenou kuchyni. Nalil si hrnek kávy a posadil se k počítači, chtěl pracovat na své hře. Záhadná zpráva od Viktorie, ať už to byl kdokoli, ho natolik rozhodila, že nebyl schopen cokoli pozřít.

Telefon znovu zapípal.

Viktorie: Ahoj, to jsem zase já. Jsem ráda, že si chceš psát. Máš teď čas?

Steve: Jasné, můžu kdykoli. Jakmile svou odpověď uviděl odslanou na displeji telefonu, skryl tvář v dlaních. A to se opravdu snažil, aby nezněl příliš nadšeně.

Viktorie: Nikdy jsem seznamku nepoužila, mnohem víc mi vyhovuje osobní kontakt. Nechtěl by ses někdy sejít? Třeba tenhle víkend?

Steve: Jasné.

Viktorie: Mohl bys přijet ke mně domů, kdybys chtěl. Bydlím kousek za městem. Je tu krásně тихо. Měli bychom dostatek soukromí a mohli bychom si v klidu popovídat.

Steve: Jsi si jistá, že bych na první schůzku měl jezdit k tobě domů? Neměli bychom se sejít nejprve někde na veřejnosti? Co když jsem divnej?

Viktorie: LOL věřím ti. Co takhle v sobotu v poledne? Uvařím oběd.

Steve: To zní skvěle.

Jakmile se rozloučili, Steve si vzpomněl, že měl na sobotu už domluvené plány s Amandou. Ona však byla chápavá, nebude jí vadit, když se plány posunou. Rovnou jí napsal: *Moc se omlouvám, ale něco mi do toho přišlo, v sobotu nemůžu.* Téměř okamžitě mu odpověděla. *Mrzí mě to, ale OK* a připojila smutný obličej.

Stevea hryzalo svědomí, ale řekl si, že jí to později vynahradí.

Matt, stále ještě oblečený v pracovní košili obchodu s počítači, který měl na starosti, namočil svou koblihu v kávě. „Ale já myslel, že se to s Amandou vyvíjí dobře?“ zeptal se.

„Jo, to jo.“ Steve Mattovi zavolal a požádal ho, zda by se po práci mohli sejít někde v kavárně. Steveův život byl zničenonic

plný událostí a Matt, jeho nejlepší kamarád už od prvního ročníku vysoké školy, byl jediným člověkem, kterému mohl říct všechno. Matt byl vždy velmi přímý a nikdy Steveovi neváhal povědět, co si myslí, když se mu zdálo, že se Steve chystá udělat nějakou hloupost. (Přičemž míval až nesnesitelně častokrát pravdu.) „Ale tahle zpráva,“ řekl Steve, „prostě přišla naprosto nečekaně a ta žena –“ najednou mu došla slova.

„Ta žena ti řekla, že na tebe pošle bandu ranařů, když se s ní nesejdeš?“

Steve se rozesmál. „Ne.“

„Nebo snad vyhrožovala, že celému světu prozradí všechna tvá temná tajemství, když nepřijedeš?“

„Ne,“ stále se smál Steve. „Můj život byl až do teď příliš nudný na to, abych měl příležitost nashromáždit nějaká temná tajemství, která by stála za to.“ Zhluboka se nadechl a hledal slova na svou obhajobu. „Tahle žena...“ Vzal do ruky telefon. „Počkej, ukážu ti ji.“ Otevřel seznamku, našel Viktoriinu profilovku a ukázal ji Mattovi.

Matt na ni koukal s otevřenou pusou, kobliha mu vypadla z ruky. „Wow, tak teď už to chápu, jakože úplně to chápu.“

Steve mu podal další koblihu. Ulevilo se mu, že mu kamarád rozumí.

Pomaloučku přestával věřit své navigaci, přesto odbočil na úzkou klikatou silničku. Tady za městem byla skutečně krásná krajina. Kolem se vlnily kopce a sem tam se podél cesty pásly krávy, ovšem i tak si

Steve nedokázal představit, jak se krásná, úchvatná Viktorie spokojí s takovým venkovem. Tak pohledná a dechberoucí žena by přece měla raději žít mezi lidmi, aby mohla být viděna a obdivována.

„Nyní zabočte na Brushy Pine Road,“ nařídila mu navigace. „Váš cíl se nachází na levé straně cesty.“

Cílem byla zřejmě kamenitá příjezdová cesta, která vedla hustě zalesněnou krajinou. Steve jel váhavě dál, navigace ho dosud nikdy nezklamala.

Konečně ho cesta zavedla k domku. Byla to malá, skromná a pěkná bílá chaloupka se zelenými okenicemi a zelenými vstupními dveřmi. Vypadala spíš jako domov něčí babičky; Steve si nedokázal představit, že by zde žila mladá, aktivní a krásná žena. Zaparkoval, popadl květiny, které koupil v obchodě, a šel zaklepat na dveře.

Nikdo na klepání nereagoval. Steve si povzdechl. Že by si z něj někdo vystřelil?

Vzal za kliku a s překvapením zjistil, že není zamčeno. „Haló? Je někdo doma?“ zavolal. Nedočkal se žádné odpovědi, a tak vešel dovnitř. Normálně by bez svolení nikam nevstoupil, ale řekl si, že sem byl pozván, což mu na obhajobu stačilo.

Zjistil, že stojí v nezařízené místnosti. Viděl prázdné bílé stěny, okna bez záclon a nikde ani kousek nábytku. Přemýšlel, kde udělal chybu. Že by se tu s ním chtěla sejít jako realitní makléřka a místo rande mu nabídnout dům ke koupi?

Dům byl sice prázdný, ale rozhodně ne tichý. Steve vnímal neustálé tlumené mechanické bzučení a pak, tak náhle, že

leknutím nadskočil, zazněl hlasitý, vysoký zvonivý zvuk, který ho tahal za uši a rozechvěl mu celý mozek. *Co se to tady v tom divném domě děje?* Najednou se pod ním podlomily nohy, musel se celou vahou opřít o stěnu, aby nespadl.

„Steve!“ hlasité zvonění náhle ustalo a nahradil ho jemný hlásek. „Moc se omlouvám. Nejspíš jsem přeslechla tvé klepání.“ Nezklamala ho, vypadala přesně jako na fotografii, akorát teď stála v celé své kráse přímo před ním. Oblékla si úzké zelené šaty, které dokonale ladily s drobnými zelenými skvrnkami v jejích hnědých očích. Měla štíhlou sportovní postavu, jako kdyby pravidelně cvičila, zároveň však byla na těch správných místech dokonale oblá.

Steve se do ní okamžitě zamiloval. „Ahoj,“ řekl a vyčítal si, že cestou nevymyslel něco chytrého, čím by začal rozhovor. Jelikož ho nic nenapadlo, podal jí svázané květiny.

Přijala je a usmála se, nemohl si nevšimnout jejích plných rtů a krásných rovných zubů. „Jsou nádherné, to je od tebe pozorné! Děkuji.“ Rozhlédla se kolem, jako by se snažila vidět věci z jeho pohledu. „Vím, že je tu ještě hodně práce, ale když se to vezme za správný konec, myslím, že to tu bude útulné. A na oběd mě napadlo, že bychom si mohli udělat piknik na podlaze. Roztáhneme tu deku, mám chléb a sýr a ovoce a opravdu dobrou čokoládu.“

„To zní báječně.“ Než však Steve stihl říct cokoli dalšího, znovu se ozval příšerný vysoký elektronický řev. Pohlédl směrem, odkud hluk přicházel, a uviděl červené blikající světýlko na požárním poplašném zařízení. To bylo divné. Nikde neviděl ani

necítil žádný kouř. Zvedl ruku, aby se pokusil zařízení vypnout, ale ztratil rovnováhu, pokoj se s ním najednou roztočil a točil se čím dál tím rychleji jako neovladatelný kolotoč.

Steve otevřel oči. Ležel na pohovce, ale kde to byl? Malý pokoj mu byl povědomý, ovšem když ho viděl naposled, byl přece prázdný. Nyní tam byl tmavě hnědý gauč, na kterém ležel, a také křeslo. Uprostřed stál stolek plný módních časopisů, vedle kterých ležela stejně slušná hromádka časopisů o moderních technologiích. Dále v pokoji stál televizní stolek s velikou plochou obrazovkou a s několika různými herními konzolami. Zeď, která byla předtím úplně prázdná, byla nyní pokrytá fotografiemi. Na každé z nich byla Viktorie. Krásná Viktorie na horách s rozevlátými vlasy. Opálená Viktorie ve smaragdově zelených dvojdilných plavkách, jak leží na pláži. Viktorie, která líže zmrzlinu na lavičce v parku a vypadá dokonale, i přes kapičku zmrzliny, která jí ulpěla na krásném nose.

Zanedlouho přišla sama Viktorie bosá do pokoje, měla na sobě džíny a těsné černé tričko. Neměla předtím zelené šaty? Ale i ten pokoj byl předtím prázdný a teď je všechno jinak. Steve se cítil beznadějně zmatený a dezorientovaný.

„Ahoj, lásko,“ řekla Viktorie. „Dost se ti zamotala hlava, chvíli jsi tu ležel v bezvědomí. Přinesla jsem ti sklenici vody. Nechceš se zkusit posadit a trochu se napít?“

Steveovi se nikdy nemotala hlava, ale teď si uvědomil, že se ráno, kvůli nervozitě z prvního setkání, zapomněl nasnídat. Pomalu se posadil. „Možná bych se měl trochu najíst.“

Přijal od ní sklenici vody a sám sebe překvapil tím, jak rychle ji do sebe vyklopil. „Nechystali jsme se udělat si piknik na podlaze?“

Ted' se pro změnu tvářila zmateně Viktorie. „Piknik na podlaze? Myslíš jako na našem prvním rande?“

„Na prvním rande? Ale tohle je přece...“ Steve se rozhlédl po zařízeném pokoji. „Omlouvám se, jsem dost zmatený.“

Viktorie se posadila vedle něj a vzala ho za ruku. Ať už byl zmatený, nebo ne, moc se mu líbilo, že sedí blízko u něj a dotýká se ho.

„To se někdy stává, láske, to nic není,“ řekla a stiskla mu ruku. „Někdy dost věcí zapomínáš. Míváš částečnou ztrátu paměti kvůli té autonehodě před pár lety.“

„Nepamatuju si žádnou autonehodu,“ řekl Steve. Vždycky řídil velmi opatrně.

„Přesně tak.“ Viktorie mu stiskla koleno. „Byl to pořádný náraz, poranění mozku. Většinu dní býváš v pohodě, ale někdy se tvoje paměť na chvíli úplně vypne. A potom jako by ses restartoval, zase jsi úplně v pořádku.“

Tohle Stevea znepokojilo. Uvažoval, kolikrát už mu tohle Viktorie musela říct. „Ale vždycky se proberu a pak si věci normálně pamatuju?“

Viktorie se usmála. „Vždycky.“

Steve přikývl. Vysvětlení znělo podivně, dávalo však smysl. Jeho vnímání času chvíli nefungovalo stejně jako jeho paměť. Takže to všechno vysvětluje. „Takže my dva jsme... spolu?“

Viktorie se rozesmála. „Ano, jsme opravdu úplně spolu. Počkej.“ Vstala a sundala ze zdi jednu z fotografií. Podala mu ji.

Fotografie byla pořízena venku pod květinovou slavobránou. Viktorie se usmívala v bílých krajkovaných šatech a v závoji. V ruce držela krásnou kytici, která ladila s květinami na bráně. Steve stál vedle ní v obleku a na tváři měl neuvěřitelně široký úsměv.

Není divu, pomyslel si. Jejich svatební den musel být tím nejšťastnějším dnem v jeho životě. Škoda, že si z toho vůbec nic nepamatoval. „Jsi nádherná,“ řekl.

„Ty šaty byly dokonalé,“ opáčila Viktorie.

„Nemyslím jen na té fotce,“ pokračoval Steve, „vždycky. Pořád ti to strašně moc sluší.“

„Jsi na mě hodný,“ řekla Viktorie. Naklonila se k němu a políbila ho na rty. Bylo to nádherné. Jako by se políbili poprvé.

„Tatí! Vstávej! Je čas na lívance!“

Steve otevřel oči. Vedle postele stály dvě děti. Měly na sobě pyžama s kreslenými postavičkami, skákaly nahoru a dolů a vesele pokřikovaly. „Lívance! Lívance!“ děvčátko vypadalo jako přibližně čtyřleté a hošík dvouletý. Oba měli husté černé vlasy a velké hnědé oči se zelenými skvrnkami. Dokonale krásné děti. Děvčátko a chlapeček, které si vždycky přál. Nicméně si nepamatoval nic o těhotenstvích, porodech ani o kojencích, nic, co by tomuto momentu předcházelo. Ani nevěděl, jak se jmenují. Byly to jeho děti?

„Lívance, říkáte?“ řekl, posadil se na posteli a marně se snažil zorientovat. Všiml si, že na zdech visí fotografie dětí, od

narození až do současnosti. Steve byl na některých fotografiích s nimi.

„Dneska je sobota a maminka vždycky v sobotu dělá lívance,“ povědělo mu děvčátko, jako by ho chtělo poučit.

„Ok, to zní dobře,“ řekl Steve a postavil se. „Tak pojďme do kuchyně.“

Děvčátko ho vzalo za ruku a chlapeček se chytil jeho druhé ruky. Steve pocítil neznámý, ale sladce hřejivý dotek, když držel jejich drobné ručky ve svých.

Viktorie stála v kuchyni ve slušivém růžovém župánu, nenalíčená a neučesaná, ovšem stále dokonale krásná. Stála nad pánvičkou a zkušeně obracela lívance.

„Třikrát sláva lívancové královně,“ řekl Steve a políbil ji na tvář.

„Spíš lívancové děvečce,“ smála se Viktorie. „Pokaždé zapomenou, jak zdlouhavý je to proces, dokud se do toho znovu nepustím.“

„Ale my si toho moc vážíme, že ano, děti?“ rozhodl se, že jim prostě bude říkat děti, dokud nepřijde na to, jak se vlastně jmenují.

„Děkujeme, maminko!“ zaznělo jednohlasně a obě děti ji objaly.

„Rádo se stalo. A teď, Abigail a Avery, se posaďte ke stolu, za chvíličku vám nandám lívance.“ Obrátila se ke Steveovi. „Lásko, mohl bys nám zatím nalít kávu, prosím?“

„Jasně,“ řekl Steve, ale v hlavě si stále dokola opakoval *Abigail a Avery, Abigail a Avery*. Nevěděl, kde mají hrnky na kávu

a nejprve otevřel špatnou skříňku, na druhý pokus je ale našel. Naplnil dva hrnky kávou.

Viktorie řekla: „Do mé kávy ještě kapku mléka, pamatuješ?“

Nepamatoval si to, ale odpověděl: „Samozřejmě,“ a vyndal mléko z lednice.

Následovala veselá snídane. Lívance chutnaly báječně, slanina byla dokonale křupavá, přesně jak to měl rád. A nejlepší na tom všem bylo, že spolu seděli u stolu jako rodina, děti vyprávěly a smály se a on si s Viktorií vyměňoval tajné úsměvy. Přesně tohle vždycky chtěl. Záleželo na tom, že si nepamatoval, jak k tomu přišel? Nejspíš ne. Ostatní vždycky říkali, aby se snažil žít v přítomné chvíli, a právě to teď Steve dělal. Těžko se člověk může zaseknout v minulosti, kterou si nepamatuje.

„Pořád máš v plánu opravit ten netěsnící kohoutek v koupelně?“ zeptala se Viktorie.

Steve si sice nepamatoval, že to měl v plánu, ale instalatérské práce se naučil od svého otce, takže bez zaváhání přitakal. „Určitě se o to aspoň pokusím.“

O pár minut později přišel Steve do obývacího pokoje, kohoutek v koupelně už byl spravený. Viktorie seděla na gauči a vypadala ustaraně. „Musíme si promluvit,“ řekla.

Problémy s pamětí šly v tuto chvíli stranou. Steve dobře věděl, že tato věta nikdy nevěstí nic dobrého. „Oukej,“ řekl a posadil se vedle ní.

Vzala ze stolu obálku. „Tohle přišlo s dnešní poštou.“ Podala mu ji.

Vyndal dopis a uviděl slova *Oznámení o zabavení majetku*. „Počkat, co to je? Chtějí nám zabavit dům?“

„Zřejmě,“ řekla Viktorie. „Už nějakou dobu se nám finančně moc nedaří. Moc jsem si přála zůstat s dětmi doma aspoň než půjdou do školky, ale pokud budu muset, vrátím se zpátky do práce.“

„Počkej moment,“ přerušil ji Steve. Věděl, že jeho otázka bude znít hloupě, nicméně zeptat se musel. „Mám... nějakou práci?“

„Jasně, uklízíš na benzínce.“

„Ou,“ řekl. Nejspíš nezapomněl, jak se myjí záchody.

„Jenže i když tam zůstáváš přesčas, tvůj plat nepokryje naše základní výdaje, zvlášť od té doby, co máme děti,“ pokračovala Viktorie.

„Tak si nejspíš budu muset najít lépe placenou práci.“

Viktorie se na něj povzbudivě usmála. „To by bylo skvělé, kdybys to dokázal.“

„Pozor na lehtací příšeru!“ Steve roztáhl ruce a zatřepetal prsty ve vzduchu. Abigail a Avery proběhli obývacím pokojem a smáli se.

„Chyť mě, tati, chyť si mě!“ volal Avery.

Steve si byl velmi silně vědom té vlny štěstí, která ho zaplavila pokaždé, když ho děti oslovily slovem tati.

Slyšel je dřív, než je uviděl. Tak to bylo s jejich dlouhou příjezdovou cestou pokaždé. Když se k nim blížilo auto, vždycky bylo

nejdříve několik sekund slyšet skřípání kol na kamení, teprve pak člověk uviděl přijíždějící vůz. Steve se díval z okna a tentokrát viděl černé, lesklé, draze vypadající auto.

Pokud si to pamatoval dobře (což bylo při jeho problémech s pamětí skutečně otázkou), tak dnes nikoho nečekali. Napadlo ho, že si s nimi někdo přijíždí promluvit o zabavení domu a bude chtít podepsat nějaké papíry, které stvrdí to, že jeho rodina přijde o domov. Steve se připravil na nejhorší. „Děti, běžte se opláchnout, za chvíli bude večere. Maminka vaří špagety a masové kuličky.“

„Paškety a masové kuličky!“ zpívala Abigail a vzala brášku za ruku.

„Masový kuličky mám rád,“ řekl Avery.

Odešli do koupelny umýt si ruce a nechali Stevea, aby se postavil osudu čelem.

Steve vyšel na verandu. Černé auto zastavilo. Chvíli nato z něj vystoupil muž.

Bylo to zvláštní. Steve toho tolik zapomněl, ale tohoto pána si stále pamatoval. Ty dokonale zastřižené vlasy. Bezvadně padnoucí oblek. Steve si dokonce pamatoval slova, která byla vytištěná na jeho vizitce. *Brock Edwards, Hledač talentů, Fazbear Entertainment.*

Muž se usmíval, když se k němu blížil. Dokonalé zuby se jen leskly. „Pane Snodgrassi,“ řekl, „my dva jsme se už setkali.“

„Brock Edwards. Fazbear Entertainment,“ řekl Steve a podal muži ruku na pozdrav.

„Máte dobrou paměť,“ uznal pan Edwards a přijal podávající ruku.

„Jak na co,“ odvětil Steve. „Sedneme si na verandě? Mohli bychom jít dovnitř, ale máme malé děti a nemohl bych vám zaručit klidný rozhovor.“

„Veranda je zcela v pohodě,“ odpověděl pan Edwards.

Jakmile se usadili do dvou venkovních houpacích křesel, Steve se zeptal: „Mohu vám nabídnout něco k pití? Ledový čaj? Limonádu?“

„Ne, děkuji vám,“ odmítl pan Edwards. „Steve, jelikož máte tak dobrou paměť, nejspíš si pamatujete i nabídku, s níž jsem za vámi minule přišel.“

Bylo to zvláštní, ale Steve si pamatoval každý detail. Hororové hry založené na „mýtech“, které obklopují společnost Fazbear Entertainment. Nyní však, tváří v tvář hrozbě zabavení majetku, se mu nabídka programování her nezdála tak odpudivá. „Ano, pamatuji.“

Pan Edwards přikývl. „Víte, my ve Fazbear Entertainment bychom vás rádi ujistili, že naše nabídka stále platí.“

„A mohl bych zůstat tady se svou rodinou a pracovat z domova?“ Pamatoval si, že minule bylo součástí nabídky i stěhování do odlehlé oblasti na tajné místo.

„Ano,“ souhlasil pan Edwards, „chceme, abyste pracoval kdekoli a jakkoli vám to bude nejprjemnější.“

Steve se široce usmál. Jejich dům byl zachráněn. Nezaváhal ani na moment. „Beru to.“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Five Nights at Freddy's: Storky z Pizzaplexu #2 Štěstí.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.